

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 115.

Sjette Session.

72de Møde.

Mandagen den 20de Februar.

(Fortf.)

Formanden: Deresstr sættes under Forhandling det af Justitsministeren til § 27 tilføiede Ændringsforslag.

Justitsministeren: Uagtet jeg ikke var tilstede, da den tilsvarende Paragraph i Udkastet var til 2den Behandling, blev dog af den ærede 4de Landstingsmand for 7de Kred (Nyholm) anført det Bæsentlige, som jeg havde at påberaabe mig for den Forandring, at man burde holde sig til den Aldersgrændse, som fandtes i Udkastet, naar der er Spørgsmaal om Huustugten. Jeg havde haabet, at man havde holdt sig til Lovudkastet, da jeg var bleven enig med Udvalget om, at dette vilde frafalde det Ændringsforslag, som det havde tilfiet. Da imidlertid dette Ændringsforslag, da det var frafaldet af Udvalget, optoges af en æret Landstingsmand og blev vedtaget af Thinget, og der saaledes stete en Forandring i Udkastet, der gaaer ud paa, at Retsfelsesretten med Hensyn til mandlige Tjenesteyende skal ophøre med det 18de istedetfor med det 20de Aar, saa maa jeg førteligen angive de Grunde, hvorfor jeg maa ansee det for ønskeligt, om man igjen vilde vende tilbage til det oprindelige Lovudkast. Jeg har påberaabt mig deels en Grundsætning, hvorfor denne Aldersgrændse af 16 og 20 Aar er valgt, og deels Lovgivningens Analogie. — Da den hele Lovgivning ikke skal være et Aggregat af usammenhængende Bestemmelser, men man i samme skal søge at indbringe en Ænhed, saa er det vigtigt, at man i samme holder sig til visse almindelige Grundsætninger. Hermed er Meningen naturligvis ikke, at man, naar man

har opnaaet en vis Ænhed, som ikke kan ansees for ønskelig, skulde blive staaende derved, uden at Lovgivningen videre skulde udvikles. Udviklingen følger ligesom af Tidsforholdene; men ogsaa denne maa bygges paa visse Grundsætninger, og for det Meste vil det være uensigtsmæssigt at foretage Spring i samme. Den Grundsætning, jeg havde påberaabt mig, er, at jeg havde fulgt den samme Aldersgrændse, som er fastsat med Hensyn til Rettigheden til at indgaae Ægteskab ifølge Lovens 3—16—5. Denne Grundsætning er allerede fulgt ved den første store Indskrænkning, som i vor Lovgivning stete i Retsfelsesretten ved Forordningen om Orden ved Hovieriet af 25de Marts 1791 § 13, som idet den stadfæster den i Lovens 6—5—5 hjemlede Huustugt, gjør den Indskrænkning, at Huustugten dog ikke bør anvendes paa Gaardfæstere og deres Hustruer, fordi det vilde stride mod den Stilling, som de indtage, som værende selv Huusfædre og Huusmødre. Altsaa, fordi de ere i den Stilling, at de selv ere i Besiddelse af denne Huustugtsret over deres Undergivne, har man ikke fundet det passende, at de selv skulde være Huustugten undergivne. Denne Stilling kunne de indtage fra den Tid, Loven tillader dem at indgaae Ægteskab efter 3—16—5. Det er ogsaa den Vej, som man er gaaet i den i Motiverne anførte Frd. af 27de Mai 1848 § 9, der fastsætter Grændsen for Huustugten over Huusmand og Underster til det 20de Aar med Hensyn til Mandspersoner og til det 16de Aar med Hensyn til kvindelige Personer. Man har saaledes, forekommer det mig, en bestemt Analogie i vor Lovgivning for at holde sig til den Grændse, som fandtes i Lovudkastet. Man har vel ved anden Behandling bemærket imod denne sidstnævnte Analogie, at, dersom en saa